

Tänään tapasin upean miehen rantakahvilassa. Olen yleensä ujo ja pidättäydyn mieluiten seinäruusuna, mutta en voinut kieltäytyä tämän miehen seurasta. Jokin hänessä sai minut lumoutumaan, kun hän istui kahvilassa viereeni ja puhui hunajaisella äänellään. Tänään oli yksi harvoista kesäpäivistä, kun uskaltauduin ulos kerrostaloyksióstäni, jossa olen koko lomani viettänyt. Olin onneksi punannut huuleni ja laittanut kauniin keltaisen kesämekon päälleni, vaikka tarkoitukseni oli vain käväistä suosikki kahvilassani iltapäiväkahvilla. Nyt tuo ihana mies istuu vierelläni katselemassa aurinkoa, joka maalaa taivaanrantaa tuhansilla oranssin ja punaisen sävyillään. "Kerro, mitä sä ajattelet kun katsot nyt tätä auringonlaskua?" kysyn häneltä ja hivutan käteni hellästi hänen kätensä päälle. "Yhtä tyttöä, jota kerran rakastin", hän vastaa irroittamatta katsettaan hiipuvasta auringosta. Hänen vastauksensa ei ollut aivan odotuksieni mukainen. En oikeastaan ymmärrä, miksi hän ajattelee jotakin toista tyttöä, kun hän istuu tässä minun vierelläni. Enkä ainakaan ymmärrä sitä, miksi hän kertoo sen minulle niin häpeilemättömän avoimesti. En halua kysyä asiasta sen enempää, koska pelkään hänen vastuksiaan. "Entä mitä sä ajattelet?" hän kysyy ja käännyn katsomaan häntä. Hänen tummat kiharansa laineilevat villinä hänen kasvoillaan ja loppuvat vasta terävien poskiluiden kohdalle. Otsallaan hänellä on muutamia syviä juonteita, mutta hänellä on lämmin ja rakastavainen hymy. En varmaankaan ikinä ole nähnyt niin kaunista miestä. "Ajattelen sitä kuinka ihanaa on istua tässä", sanon viimein ja mietin kuulostinko epätoivoisen rakastavalta. Mutta en halua peitellä sitä tosiasiaa, että rakastun häneen koko ajan enemmän. Hän ei vastaa mitään vaan vetää minut aivan vierellensä ja kietoo kätensä ympärilleni. Hitaasti nauttien jokaisesta sekunnista lasken pääni hänen olkapäätänsä vasten ja hengitän meri-ilmaa. Pelkään liikauttaa itseäni, jotta en särkisi tätä tunnelmaa. Hänen kanssaan tuntuu niin helpolta, vaikka tapasimme vasta. Uskon, että tällainen on hänelle normaalia ja tuttua, mutta minä en ikinä ole tuntenut rakastavani tuntematonta ihmistä näin paljoa. Oikeastaan en ole ikinä tuntenut rakastavani ketään näin paljoa, vaikka se tuntuu enemmän kuin tyhmältä. Olenko helposti hurmattavissa? Mutta hän on erityinen ja maaginen omalla tavallaan. Hänen olemuksensa on niin herkkä ja tavoittamaton. Hänen ajatuksiaan en ikinä voisi arvata, koska hän tuntuu niin kaukaiselta aivan kuin hän olisi saavuttanut mielelleen erilaisen ulottuvuuden kuin muut ihmiset. "Kummasta pidät enemmän auringonnousuista vai -laskuista?" hän kysyy minulta. "Nousuista, koska ne ovat aina uusi mahdollisuus muuttaa elämää ja kokea, jotain aivan uutta", vastaan ja yritän kuulostaa oikein mietiskelevältä ja elämänviisauksia pursuavalta ihmiseltä, vaikka todellisuudessa luin nuo sanat jostain kirjasta monta vuotta sitten. "Monet varmasti ajattelevat noin, mutta minä pidän enemmän laskuista", hän vastaa ja katsoo hetken kaukaisuuteen ennen kuin jatkaa: "Laskut ovat kauniimpia ja haikeampia. Vaikka auringonnousu on uusi mahdollisuus, en tarvitse uutta mahdollisuutta, jos saan kauniin ja hieman surumielisen lopun, vain sellainen on minulle oikea loppu. Ja joskus loppukin riittää." Oma vastaukseni kuulostaa niin typerän kliseiseltä hänen vastaukseensa verrattuna, että en viitsi edes kuulostaa enää viisaalta. Mitä ikinä sanoisinkaan, ei se vetäisi hänen ajatuksilleen vertoja. Jos vain kehtaisin kajota johonkin niin kauniiseen ja pyhään, varastaisin hänen ajatuksiaan itselleni. "Sä olet vähän niin kuin auringonlasku", hän sanoo ja mietiskelyni keskeytyy. Mutta hänen sanojensa merkitys on minulle suurempi kuin hän ikinä osaakaan arvata. Vertaaminen auringonlaskuun on yksi kauneimmista asioista, joita minulle on koskaan sanottu. "Kerro mulle millä tavalla. Tahdon tietää ajatuksiasi, koska ne ovat niin kauniita" sanon hiljaa ja painaudun niin lähelle häntä kuin pystyn. Tahtoisin painautua vieläkin syvemmälle, sulaa kiinni häneen ja päästä osaksi hänen maagista olemustaan ja ajatuksiaan. "En oikeastaan tiedä, mutta sun ihanan vihreät silmät, punaiset hiukset ja hennot hymykuopat tuovat mieleen auringonlaskun" hän sanoo ja humallun hänen sanoistaan ja

tavastaan, miten hän ottaa minut varovasti syliinsä istumaan. Hitaasti hän sivelee pehmeillä sormillaan kasvojani. Kaikki tuntuu täydelliseltä. "Tämä on ihanin auringonlasku koko mun elämässä", sanon huokaisten ja tunnen kuinka hänen samettiset huulensa painautuvat kaulaani vasten. Kumpi vain voisin vajota vieläkin syvemmälle hänen syliinsä ja hengittää häntä. "Lupaan, ettei tämä jää ihanimmaksi. Sun kaltainen ihana tyttö kokee vielä monta onnellista iltaa laskevan auringon alla", hän sanoo ja saa minut taas yllättymään vastauksestaan. Haluaisin kysyä, miksi minun pitäisi kokea enää ikinä mitään tätä ihanampaa. En kuitenkaan kysy, koska haluan olla tässä hetkessä enkä tulevaisuudessa. Vasta keskiyön jälkeen lähdemme rannalta ja hän johdattaa minut kotiinsa pitäen kädestäni kiinni hellästi. Kesäyö on kaunis ja täynnä jännitystä ja mystisyyttä. Pelkään puhua, jotta en riko tätä tunnetta. En ikinä ole kokenut mitään vastaavaa, en ikinä. Uupuneina kaikesta nukahdamme vierekkäin hänen sängylleen. Unessani tanssin onnellisena hänen kanssaan auringonlaskuun ja hän pyörittää minua oranssien säteiden muuttaessa hiukseni punertavimmiksi kuin koskaan. Pääni on pyörällä kaikesta ja tanssiminen alkaa tuntua jo jaloissani. Silloin aurinko on aivan alhaalla ja se hehkuu punaisena takanamme. Kyynel vierähtää poskelleni kun hieron hänen kiharoitaan, koska kaikki on pienen hetken niin kaunista. Hän suutelee minua ja suudelma polttaa huuliani. Voisin valahtaa hänen käsilleen ja antaa ajan vilahdella ohitsemme. Koska me saavutimme olotilan, jossa aikaa ei enää ole. Silti tiedän unessanikin, että auringonlaskun on tarkoitus päättää aina jotain. En koskaan ole kokenut niin ihanaa iltaa kuin tänään hänen kanssaan, mutta sisimmässäni tiedän, että mikään näin hyvä ei kestä ikuisuutta. Hänen sanansa auringonlaskusta toistavat itseään pääni sisällä, kun herään aamuyöllä. Taika on poissa, vaikka hän nukkuu vierelläni edelleenkin. Hiljaa nousen sängystä ja kirjoitan hänelle pienen lapun. "Etsi se tyttö itsellesi, joka on mielessäsi auringonlaskun aikaan. Minun rakkauteni ei olisi sinulle koskaan tarpeeksi.", kirjoitan lappuun ja hiivin ovelle valmiina astumaan valkenevaan aamuun. Maailma johon kohta menen ei tiedä mitään eilisestä illastani. Viimeisen kerran ehkä ikinä vilkaisen tuota nukkuvaa miestä. Vaikka hänen sanansa olivat viisaita, niin olivat minunkin. Tämä auringonnousu on minulle uusi mahdollisuus, koska nyt tiedän, mitä haluan elämältäni. Ja ehkä jonakin päivänä minäkään en tarvitse enää uusia auringonnousuja.